

¹Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt? Hiszen elvettem őt, és nem marad Izráel királya! Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert az ő fiai közül választottam magamnak királyt! ²Hogyan mehetnék oda? – kérdezte Sámuel. – Ha meghallja Saul, megöl engem. De az ÚR ezt felelte: Vigyél magaddal egy üszőt, és mondd ezt: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. ³Azután hívd meg Isait az áldozati lakomára! Én pedig majd a tudodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondok neked!

⁴Sámuel úgy is tett, ahogyan megmondta neki az ÚR. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e? ⁵Békés szándékkal – felelte. – Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek el velem az áldozati lakomára! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára.

⁶Amikor megérkeztek, és meglátta Eliábot, ezt gondolta: Biztosan ez lesz a felkent, aki most itt áll az ÚR előtt. ⁷De az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Ne tekints a megjelenésére, se természetes növése, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van. ⁸Ekkor Abinádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ⁹Azután Sammát vezette oda Isai, de Sámuel ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ¹⁰Hét fiát vezette így oda Isai Sámuel elé, de Sámuel ezt mondta Isainak: Ezeket nem választotta az ÚR. ¹¹Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Itt van az összes fiad? Hátra van még a legkisebb – felelte ő –, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel ezt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő meg nem érkezik. ¹²Érte küldött tehát, és elhozatta. Ő pedig pirospozsgás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend föl királlyá, mert ő az! ¹³Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és testvérei körében fölkenete őt. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.

Szentlélek által elhívott Gyülekezet!

Vajon alkalmas vagyok én erre? Ez az én utam? Bele merjek vágni? Honnan lesz erőm végig csinálni?

Ismerős kérdések, melyek az embereket kortól, nemtől földrajzi helytől, vagy történelmi időtől függetlenül, gyakran gyötrik.

Talán többen tudják, hogy a pannonhalmi apátság altemplomában van egy vörös márvánnyal burkolt trónszerű ülőfülke, amelyet a legendák Szent István székének tartanak. E szék egyik mítosza, hogy a középkorban egy fajta mérceként is szolgált. Olyan ember nem lehetett Magyarország királya, aki e székbe nem tudott kényelmesen úgy beleülni, hogy a lába rendesen leérjen róla és a talajon nyugodjon. Nem csoda talán, ha a szék előtt elhaladók ma is próbálgatják szemmértékkel rámérni magukat a trónra: vajon ők alkalmasnak bizonyulnának-e.

Méricskélünk, latolgatunk szemünk mértékével. Vajon én alkalmas vagyok? Gyakran tesszük ezt nem csak trónszékekre meredve, de az élet legkülönbözőbb területein is. Merengünk a lehetőségeinkre tekintve családjában, otthonunkban, munkánkban gyülekezetünkben. Kissé talán irigykedve szemezgetünk más emberek életével és feladataival. Képzletünkben eljátszunk távolinak tűnő célokkal, álmokkal és próbálunk lista szerűen felsorakoztatni minél több érvet a szimpatikus oldalon, hogy meggyőzzük önmagunkat: „Igen, ez az én utam.”

A méricskélés, az emberi szemmérték megfelelésének bizonyítása közben pedig gyakran elmegyünk olyan feladatok, olyan hívások mellett, melyek valóban a mieink lennének, melyek valóban minket szólítanak meg. Keressük a messzit, a mást, valami lehengerlőt és jelentőség teljeset és közben sok mindenre vakokká válunk. Mert túl hétköznapiak, láthatóan küzdelmesek és egyáltalán nem tűnnek különlegesnek, egyéninek. Természetesnek, sőt unalmasan kevésnek látják sokan az alapvető elhivatásukat, feladataikat, mint a gyermekséget, a szülőséget, a becsületes munkát vagy a Krisztust követő életet.

Hányszor találkozunk olyan emberrel, aki számtalan közösség motorja, tevékeny tagja akar lenni, miközben saját családosa, vagy éppen lelki élete romjaiban vergődik? Szinte minden hittanos csoportomban felmerül a kérdés, hogy mit kellene tennie a keresztény embernek a háborúk megszűnéséért, az éhínség ellen, az ökológiai katasztrófa megfékezéséért, a Krisztusról még nem hallott bennszülöttekért? Ám igen kevesekről tudok, akik csak a szomszédba átkopognak szolgáló szertettel, vagy akik komoly elhivatással törekszenek rá, hogy valóban Krisztushoz hú életet éljenek.

Keresgélünk: valami nagyot, valami dicsőségeset, valami egyedit és ránk szabottat. Méricskélünk, hogy mi lenne számunkra a legjobb. Emlegetünk sorsot, vagy nekünk rendelt utat és néha-néha még valóban fel is csillan némi alázat az útkeresésünkben.

Azonban igen sokszor mérünk és ítélünk hamis értékek mentén. Pedig próbáljuk gondosan összeválogatni ezeket az értékeket, filozofikusan magyarázni és értelmezni. Akkor miért hamisak ezek az értékek mégis olyan sok esetben?

A válasz egyszerű: hamis az érték, hiszen hamis a mérték. Emberi akarat, földi centizgetés, szemben a mennyei méretezéssel. Nincs szó mindig teljes vakságról, nem okvetlenül rossz az út, amin elindulni tervezünk. Sokszor inkább csak emberi rövidlátásról van szó. Ahogyan a gyermek nem látja meg, hogy az édesség elfogyasztásában a szülő által meghúzott határ az érte van, mert nem lát túl azon, hogy most előtte van és kívánja. Nem látja a hasfájást, vagy, hogy emiatt nem tud majd enni a neki készített finom ebédből.

Mi magunk is csak addig látunk, abban bízunk igazán, ami előttünk van, nem pedig az Úrban, aki a messzeségbe is elkészítette már az utat számunkra. Aki a következő kanyaron túl is velünk lesz szeretetével és áldásaival.

József Attila A Dunánál című versében írja: „fecseg a felszín, hallgat a mély”. Könnyen állunk meg a felszínt nézve, csodálva, elemezgetve és közben hagyva, hogy teljesen feledésbe merüljön a mélység. Hamis csillogás, hamis értékek, ezek torzítják a látásunkat egész életünkben. E világi kérdések kötnek gúzsba, szorongatnak és távolítanak el egymástól és attól, hogy valóban Krisztust kövessük, hogy az Úr legyen az életünk középpontjában.

Saul, Izrael királya, ugyanettől szenved. Isten elhívja, megáldja és mutatja az útját, óvó karral terelgeti, ha kell. Kezdetben ott van benne az alázat, a jóra, a tisztességre törekvő akarat, hogy hagyja, hogy az Isten lelke vezesse. Aztán a torzuló mérték, egyre inkább a fecsegő felszín haszontalan értékei felé sodorja. Végül pedig az Úr megvonja tőle az Ő lelkének erejét, a pártfogását.

Az ószövetségi tanúságtétel szerint az Isten lelke, a ruah, nem az ember adottsága, sajátja. Mindig az Úrtól jövő, az embert formáló hozzáadott érték. Olyan erő, amely munkálja az Isten igéjének megismerést, megértést, így pedig segíti az ítéletalkotásban, a fontos döntések meghozatalában. Megismerteti az Isten akaratát, a bölcsességet és megerősít, hogy tudjunk a szerint élni. De nem lesz az ember tulajdona! Saul is képes mindezek után megvetni az Úr igéjét. A textusunkat megelőző fejezetben olvassuk a Saul felé szóló mondatot: „Te megvetted az Úr igéjét, ő pedig elvetett téged, és nem leszel király!”.

Isten akarata az Ő mértéke örök, változatlan. Nem olyan, mint az emberé, nem a külsőségek, az ösztönök, vagy a korszellem határozza, vagy változtatja meg. Izrael felé szól Mózes ötödik könyvében: „Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi népnél nagyobbak volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett.”.

Dávid felkenésének története, mai igeszakaszunk is erről tanúskodik számunkra. Saul, a jó megjelenésű, magas, harcos termetű hadvezérkirály helyét nem veheti át akárki. Még Sámuel próféta szemei is megakadnak Dávid bátyjain, akik szintén harcos, karizmatikus, vezető alkatnak tűnnek első ránézésre. A próféta, aki Betlehembe jövetelével még a halálos veszedelmet is vállalja az Úr szavára, most szintén elvakul a külső csillogás, a felszín, az emberi értékek mentén.

Isten azonban kijelenti neki, figyelmezteti elhívott prófétáját: „Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”.

Isten mértéke, az Ő vizsgálódási területe más. Valóban mélyre tekint, azt vizsgálja, hogy mi van a szívben, mi van a középpontban. Nem a fecsegést, az alakoskodást, a mentetegetőzést, vagy az elvakításra szolgáló, hamis tetteket és külsőségeket.

Az Ő mértéke, hogy mi van a szívedben, hogy ki van az életed középpontjában.

Média építette bálványaid? Én központú gyötrelmeid? Cél nélküli vágyaid? Vagy hagyod és kéred, hogy a Szentlélek készítsen ott helyet a feltámadt Krisztusnak?

A mi Mennyei Atyánk nem egy megtéveszthető szülő. Látja, hogy mi van a szívedben. Őt nem tudod elvakítani.

Nagypapámnak volt régen egy trükkje, amivel többször is lenyűgözött minket unokákat, mikor kicsik voltunk. Három borítékot adott nekünk, melyekbe egy-egy fekete lapot tett. Adott nekünk egy fehér kis cetlit majd elfordult, hogy a három boríték valamelyikébe tegyük bele a fekete papír elé. Az egyikbe bele

is rejtettük, majd az ablak előtt állva feltartottuk a borítékokat, hogy mutasson rá, hogy melyikben van. Mondanom sem kell, hogy sosem hibázott, hiszen ő az átszűrődő fény miatt pontosan látta azt, amit mi a másik oldalról a fekete papír miatt egyáltalán nem láthattunk. Azt, hogy melyik boríték, mit rejt. Látta, akár a röntgen a csontokat, akár Isten a szívek titkait.

Isten lát téged és ismer. Így küld el és így erősít meg a Szentlélek által.

Az Úr elhívta Dávidot, elhívta a tanítványokat és elhívott téged is. A pásztor királlyá tette, a halászt emberhalásszá, téged pedig az Ő megváltott gyülekezetének tagjává.

Mit jelent ez neked? Pozíciót? Klubtagságot? Tradíciót? Vagy Szentlélek általi élő, eleven elhívást?

A Szentlélek útra indít és megerősít, hogy hűségesen tudjunk járni azon az úton, amelyet Jézus készített el nekünk az Atyához a Szentháromság egy Isten akarta szerint.

Ne takargasd, hogy megrettentél: a tanítványok is elfutottak a Gecsemáné-kertben, Sámuel próféta is félelemmel kérdezi: „Hogyan mehetnék oda?”. Nem baj, ha gyengének érzed magad, Illés próféta is volt ezzel így, Pál apostol pedig egyenesen dicsekszik vele, hogy ő emberileg gyenge. Láthatod a magad elé tornyosuló feladatot hatalmasabbnak, mint amit te el tudsz képzelni a magad számára! Dávid előtt is ott tornyosult Góliát, a legyőzhetetlennek hitt harcos, majd pedig Saul elvakult irigysége. Az apostolok is megjárták a börtön és a megaláztatás kilátástalan pillanatait, a hitükért elszenvedett üldöztetést és a halált is ahelyett, hogy dicsőséges és birodalom szerte elismert hittérítőként kezelték volna őket. De ezek egyike sem a küldetésükben való elbukás pillanatai voltak. Az elhívásuk, az útjuk sikere, nem az akadályok emberi kicselezésétől, vagy legyőzésétől függöt, hanem hogy az Úrra tekintve, Krisztus szeretetének tisztaságában megállva, hűségesen néztek szembe mindezekkel Isten akarata szerint.

Hittel álltak meg egyénként és a közösségben is. Krisztus testeként, melyben nem ők akartak lenni a fej, az irányító, a helyes mértéket kialakító, hanem részei, melyeket a Megváltó Úr mozgat a mindenható akarat szerint.

Nem nekünk kell irányítanunk, nem nekünk kell megítélnünk jót és rosszat, erőt és erőtlenséget, hanem hagynunk, hogy valóban az Isten lelke adjon egységet, erőt és gyarapodást az életünkbe, a gyülekezetbe, az egyházba.

„Akkor az Úr lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt.” – olvastuk alapigénk végén, az Apostolok Cselekedeteinek könyvében pedig így olvassuk: „Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.”

A Szentlélek benned is növelni igyekszik a hitet. A bálványok és a hamis mércék helyére Krisztust helyezi a szívedbe. Ő számodra is Isten elhívó, megerősítő és utat mutató akarata.

Úgy érzed, hogy nem tudsz megállni az elhívásodban, mert túl sok a békétlenség, a széthúzás? Imádkozz az Egység Lelkéért! Ahogy Pál írja, kérd te is, hogy: Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájunkkal!

Úgy érzed, hogy kevés az erőd? Imádkozz a Pártfogó megerősítéséért! „Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”

Úgy érzed, hogy hűséges hited meginogna? Imádkozz, hogy a Szeretet Lelke növelje hitedet! Ültesse el benned és növelje a jól ismert ige magját: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Ne félelemmel mondjuk ki a gyakran használt kifejezést, „már csak a Lélek tartja ott”, hanem békés bizalommal valljuk, hogy Isten lelke ott tart, megtart.

Bízd magad a Szentlélek megtartó munkájára, az Isten akaratára, hogy Ő jó helyen akar tudni minket, a Krisztus által nekünk készített helyen! Pünkösöd ünnepén, az egyház születésének ünnepén, valljuk mi is egy szívvel, hogy nem a mi akarásunk, mércénk, sőt nem is tetteink és terveink azok, amik felépítik és megőrzik az Ő gyülekezetét, hanem Úr az, a Szentlelke által, aki valóban látja, őrzi és formálja mindazt, ami a szívekben van.

Ámen!